

JONÁŠ JENŠOVSKÝ

PARAZIT A ZDROJ

Parazit a zdroj

„*Tvůrce vytváří, parazit drancuje.*“

Ayn Rand

Vzduchem prolétl paprsek modrého světla a roztříštil kus pískovcové skály. Peter reflexivně odvrátil hlavu ve snaze vyhnout se aspoň té nejsilnější vlně prachu a úlomků. V další vteřině se odlepil od skalní stěny a rozběhl se soutěskou.

Zatímco běžel, roztáhl obě ruce a na dvou kovových rukavicích začaly přebíhat světle zelené blesky. Když tahle elektřina dosáhla správné barvy, zaryl prsty do skály, která ho obklopovala. Jeho rukavice začaly doslova polykat hmotu, na kterou narazily, takže v kameni zůstaly jen brázdy velikosti lidské ruky.

To ale stačilo jen na to, aby si doplnil energii, kterou průběžně ztrácel útekem. *Potřebuje něco výživnějšího.*

Nad ním se ozvalo hučení a na cestu dopadl stín. Ve vzduchu několik metrů nad skálou visela postava v kovovém brnění. Přilba z tvarovaného skla připomínala posmrtné masky faraonů, ale nebyl v tom úmysl. Tenhle tvar jen umožňoval dobrý výhled a hodil se pro vnitřní elektroniku.

Postava napřáhla ruku a s krátkým *pzzuummm* poslala za uprchlíkem další záblesky energie. Ten stále utíkal a od jeho rukou odletovaly úlomky skály, které nestihly pozřít jeho rukavice.

Pak Peter vyběhl na planinu a uvědomil si, že ho nic nekryje. Otočil hlavu a přes oslňující slunce spatřil siluetu svého pronásledovatele. *Musí ho dostat na zem.*

Stín brnění se se zasvištěním dostal před něj a ticho pouště prořal klidný hlas, kterému mikrofony dodávaly strojový nádech: „Vzdej to, stejně dlouho nevydržíš. Jsou tu jen skály a písek. Toho se nenajíš.“

„Nikdy!“ zařval Peter a ohnal se rukou. Z jeho dlaně vyletělo několik nazelenalých jisker, ale slably už ve vzduchu a Howard se

jím snadno vyhnul. I kdyby ne, maximálně by mu trochu odřely vnější pláty.

„Já tě nechci zabít, ale pomalu mi docházej možnosti.“ prohlásil tónem člověka, kterého pronásledování nijak nenaplňuje, ale je to součást jeho práce.

Když se ozval zvuk fázových motorů, zvedli hlavu oba. Oba překvapeně. Z nebe se snášely dva pohotovostní neomorfy a na zem se na uhlíkových lanech spouštěla šestice Lovců. Vypadali jako masařky a každý nesl nejméně dvě palné zbraně.

Howard zasténal zděšením i vztekem. Pak se spojil s posádkou na orbitu.

„Kterýho blba napadlo poslat sem výsadek? To je voda na Peterův žrací mlejn. Jestli se pohybují jen po zemi, tak nemaj šanci. Jakmile se jich dotkne, absorbuje je. Víte, jak dlouho trvalo, než jsme ho dostali na území, kde není absolutně nic?!“

„Ten výsadek schválil Sněm. Šlo to mimo moji autorizaci.“

Další konverzace s admirálem byla přerušena zvukem, který je společný všem časům a vesmírům – automatické palbě.

Howard pohlédl na svého protivníka a i na tuhle vzdálenost viděl, jak se Peter zašklebil.

Kov. Jako salónní kouzelník, který ukazuje prázdné ruce, nastavil dlaně a celé tělo letícím projektilům. Ty se se zvukem dopadajících kapek deště ztrácely v jeho kombinéze a dodávaly jí další energii.

Peterův oblek nebyl schopný letu, ale jeho majitel se odrazil a za pár vteřin se jeho skok protnul s dráhou komanda, jehož někteří členové byli ještě ve vzduchu. Peter jim mávnutím ruky sežral kousky lan a nechal je těch několik metrů dopadnout na zem. Nebylo to smrtelné, ale zpomalilo je to dostatečně.

Když sám dopadl na skálu a získal zpátky rovnováhu, nejbližší Lovec udělal zásadní chybu. Pustil se do něj nablízko. Peter uvítal jeho letící pěst tlesknutím obou rukou a z ruky vojáka zbyl jen pahýl končící částečně spáleným zápěstím. Muší přilba sice tlumila dost zvuků, ale řev bolesti se dostane přes každou vrstvu.

Peter pokračoval v absorpci jeho těla i zbroje. Jakákoli hmota, na kterou obvody jeho obleku narazily, se rozpustila do zelených paprsků a uložila v bateriích po celém těle.

Komando Lovců bylo na vážkách. O tomhle jim nikdo neřekl. Mířili na Petera útočnými puškami, ale neodvážili se přiblížit. On si mezitím hrál s muší přilbou, jako kdyby skládal Rubikovu kostku.

Pak stihl zareagovat i Howard. Dobył se svým vlastním nenásilným způsobem, ke kterému nepotřeboval nic dalšího a udeřil na Petera mohutným modrým bleskem.

Vyrazil mu přilbu z rukou a shodil ho do mělké brázdy plné kamenů, kterou měl jeho protivník za zády.

To dodalo odvahy i komandu, které začalo v bojové formaci sestupovat po hrbolatém svahu dolů. Howard nad nimi poletoval jako anděl zkázy, i když v tomhle případě byl spíše kovovým andělem obnovy.

Než stačili svůj cíl obklíčit a jakkoli zajistit, Peter se vyšvihl na nohy, rozběhl a dlouhými skoky se jim dostal z dosahu. Mohli po něm sice střílet, ale bylo by to jen plýtvání municí.

Howard nabral rychlost i směr a během letu přemýšlel, jak to skoncovat. *Projektily tady nezabírají, dostat se mu do rukou je sebevražda pro každého...co s tím sakra?*

Během těchto myšlenek srovnal se svým cílem „krok“ a občas po něm vypálil. Peter postupoval dál nejrůznějšími přískoky a hopsáním a připomínal mechanickou blechu.

Aniž si toho kdokoli z nich všiml, lehce stoupali. Výsadek Lovců nechali míle za sebou a tohle už bylo čistě mezi nimi.

Jak se tak pošťuchovali a uhýbali vzájemným útokům různého druhu, ocitli se nad bílou plochou velmi, velmi slaného jezera. Snad se tomu ani jezero říkat nedalo, ale pevná zem to nebyla určitě.

Howard začal pálit častěji, ale slaběji. Potřeboval Petera zaměstnat. Ten chvilku jen v bleskovém sprintu uhýbal, ale pak mu začal výboje vracet.

Když se pak Howard na chvíli odmlčel, Peter vyskočil, obrátil se ve vzduchu a vyslal po něm dva mohutné zelené záblesky.

Howard jim s vypětím manévrovacích možností svého obleku uhnul. Peter mezitím dopadl zpět na skálu a pozdě si všiml, že je půl metru před jejím krajem. Ačkoli se chtěl zastavit, setrvačnost si mu to nedovolila.

Pár nekonečných vteřin balancoval na hraně kamene, ale gravitace byla silnější.

Dopadl na hladinu jezera a bylo to jako zapíchnout se do vodní postele plné medu. Jeho tělo čvachtalo a Peter reflexem zapíchl ruce do bílé hmoty a chtěl ji absorbovat. Nějakou dobu se mu to dařilo, ale pak se sůl, kamínky a další drobotina dostaly přímo k obvodům a rukavice schopné strávit prakticky jakoukoli hmotu začaly vynechávat.

Howard se k němu snesl, s námahou ho vytrhl z bílého sevření a donesl na břeh.

Peterova hrud' se prudce vzdouvala, jak po náročném běhu oddechoval. Opět byl vyčerpán, vstřebaný voják a jeho síla byly tytam. Potřeboval další dávku, ale kolem byly zase jen skály, prach a to zatracené jezero. Pak si uvědomil, že má v obvodech sůl a čtvrti co ještě a stejně by nic nepozřel.

Howard se nad ním sklonil a díval se do očí, ve kterých se zračilo odevzdání, vztek i frustrace. Ruka v brnění se dotkla Peterova ramene. Ten ji odstrčil a naпослед zkusil vystřelit.

Z jeho prstů přešlo na paži několik pavouků zelené elektřiny, robotická ruka zapraskala a z ramene brnění vylétla sprška jisker.

Howard si povzdechl.

„Ty kreténe, chtěl jsem ti spravit životní podporu a ty mi odpálíš jednu generační větev?! Takhle se fakt za chvíli udusíš a široko daleko není živá duše, která by nám pomohla.“

„Tak to obnov, sakra. Od čeho máš ten svůj podělanej oblek?“ odsekl Peter. *Paličatý idiot, jako vždycky.*

Druhý povzdech: „To trvá minimálně hodinu. Sorry, ale podepsal sis vlastní ortel. S tímhle už nic neudělám.“

Peter několikrát praštil pěstí do země, ale kromě pár otisků v písku tím ničeho nedocílil. Pak se ohnal po svém soupeři, ale výsledek byl stejný.

Asi naposled se podíval Howardovi do očí.

„Z čeho sakra ten tvůj oblek bere energii? Z větru. Ze vzduchu? Z pohybu?“

Howard se usmál a zavrtěl hlavou: „Z pohybu taky, ale to je jen nadstavba. Ten oblek jen přetváří v použitelnou energii moje ego. Mou motivaci. Mou vnitřní myšlenkovou touhu věci dělat a vytvářet. Víš, mozková činnost vlastně není nic jiného než biochemie. Některý pulsy jsou silnější než jiný. A já jen přišel na způsob, jak ty správný převést na energii. A když mi dochází, tak mi vlastně stačí připomenout si, kdo jsem a co dělám. Chvilku to trvá, ale funguje to.“

Peter ho pozoroval, neschopen slova. Za prvé vstřebával tu naprosto logickou informaci, za druhé už neměl na žádný projev sílu. Jeho vlastní technologie založená na absorpci všeho kolem něj ho dostihla a nechala vyprahlého na nehostinné planetce miliony světelných let od kolébky lidstva.

Howard stále pozoroval jeho nehybnou tvář, když se mu v uchu ozvalo zapraskání.

„Kde sakra jsi?“

Nadechl se a oznámil pozici: „Budu potřebovat odvoz. Mám odpálených několik obvodů, obnova bude chvilku trvat a vlastníma silama se teď nedostanu na orbit. Navíc tu mám jedno tělo. Respektive raněného a vyčerpaného, ale než se sem kdokoli dostane, bude to jenom tělo.“

„Takže ta jeho nenažranost ho dostala?“ zeptal se admirál.

„Dá se to tak říct. Dneska si dáme padla, ale od zítřka nás čeká dost práce.“

Stařík na druhém konci linky se nevesele zasmál: „Tebe čeká dost práce, pane architektke. Pro začátek to chce postavit znova několik planet, pak se uvidí.“